

Рытмы колераў і ліній

Фота: Вентані

Самуэле Вентані, які стварае дызайнерскія аб'екты з джынсу і палатна, летас таксама прыязджаў у Мінск разам з бацькам Эмануэлем Вентані: абодва ўдзельнічалі ў I Мінскай міжнароднай біенале сучаснага жывапісу "Colorfest", што ладзілася ў Нацыянальнай бібліятэцы Беларусі. Натхнёны ўражаннямі ад візіту ў беларускую сталіцу, Самуэле выступіў з ініцыятывай наладзіць у галерыі "Універсітэт культуры" выстаўку сваіх твораў побач з творамі маладых беларускіх мастакоў. Ён прывёз у Мінск арыгнальныя работы з серыі "Pittura oggettuale".

Найбольш актуальныя тэндэнцыі развіцця італьянскай і нашай айчыннай выяўленчай творчасці адлюстраваліся ў гэтай экспазіцыі. Яе ўдзельнікамі сталі выпускнікі Дзяржаўнага інстытута мастацтва Gubbio, БДУ культуры і мастацтваў, Беларускай дзяржаўнай акадэміі мастацтваў.

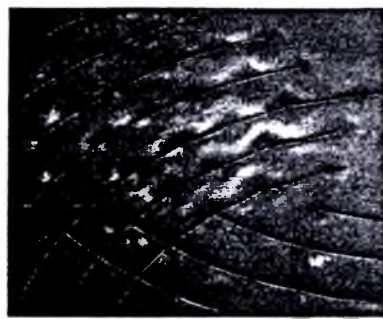
Братэрства урбаністаў

Зусім розныя, але паяднананыя аб'ектыўным часам, агульнымі рытмамі гарадскога жыцця, сутунныя ў маладых амбшчыях, у памкненнях захавашь уласную ідэявідуальнасць на фоне глабалізацыі творчых працэсаў, надаць сваім пошукам крэатыўнасць, канцэптуальнасць — вось яны, беларускія ўдзельнікі праекта "Pittura oggettuale".

Павел Вайпшкі, Сяргей Завіжнец, Дар'я Іваноўская прыцягнулі ўвагу публікі

Мінск. Мастацкая галерэя "Універсітэт культуры". Італьяна-беларускі выставачны праект "Pittura oggettuale" (аб'екты жывапісу).

канцэптуальнай істаляцыі "Неабмежаваныя магчымасці і магчымыя абмежаванні". Вялікі цёмна-сіні паветраны шар (міжволі ўзнікае алозія: індэга — "колераўры") дзяцей новага пакалення, злучаны напятаю служкай з маленькім экранам. На экране праплываюць аб'екты. Калі засяродзіць позірк на іх руху, узнікае ўжо ілюзія: адтуганне палёту. І пачынаеш разважаць пра цяперашняе, усё больш камп'ютэрызаваныя, стасункі людзей з жывым навакольным светам.

Знаёмыя з творчасцю Капірышчы Марціновіч гэтым разам не убачылі яе графічных работ. Мастачка паказала, якой арыгнальнай, па сутнасці аўтарскай, можа быць традыцыйная тэхніка працы з паперай і нажніцамі. Яе незвычайныя, падобныя да чорна-белага эстампа, урбаністычныя выцінанкі — як шпрыхі да будзённага партрэта вялікага горада, як ілюстрацыя да жыццёвага гараджаніна: матэрыял са светлафорам; чалавек на матацыкле; вела-сіпедыст; вулічны кавыярня; будаўнічы-вышнік... Серыя так і называецца — "Горад".

Урбаністычныя матывы працягаюць серыя мастацкіх фота Сяргея Ждановіча "Рэспектыўныя сцю" і "Дэжавіа" (зробленыя "пад сцю" фотарэфлексіі вакол світацкага краевіду і чорна-белыя напластаваны руху аб'ектаў, людзей, падзен у цэнтры Мінска).

Мастак Дзяніс Барсукоў прапанаваў, як падалося, незвычайны для яго погляд на аб'екты жывапісу. Дзе сонечная ідэя дэпінга дэцінша? Дзе доўга романтичнага мінскага рыбака ля вечаровага моста? Дзе па-дзіцячы наўны і чысты свет казачных герояў? Дзе радасныя фарбы, спакроўленыя са светам ш-

сцінага беларускага мастацтва і яркай палітрай класікаў імпрэсіянізму? Усё гэта было вызначальным для ранейшых работ Дзяніса Барсукова. У выстаўленай серыі "Падарожжа" арыгнальна пачуцці пацягнула інтэлектуальная сузіральнасць, у спакойным ладзе аўтарскай жывапіснай мовы з'явіліся больш рэзкія і наспярожлівыя ноткі. Як тут не задумацца: куды імкнуцца "аб'екты" жамчужна-жоўтага палатна — гараджане-пасажыры? Як не пафантазіраваць следам за мастаком ля іншых яго работ і наспрабаваць здагадацца: што ж значаюць папярковыя караблікі на завесна чорнай вадзе, выражы дзёрзкіх самацэнтаў паўз купалы храма, усмешка матэрыяліста з крыльца Меркурыя на шчэме?

Дзе ўжо больш зашыфраванай падаецца бесперадметная сімволка жывапісных работ Паўла Кастусіка, разлічаная на нейкія глядацкія асацыяцыі...

Падчас вернісажа мастацтвазнаўца Ларыса Фінкельштэйні скажала каротка і транна: "У гэтай галерыі ўсё заўжды нечакана. Але нечаканасці тут заўсёды ў межах прыстойнага і густоўнага. У

новай экспазіцыі розныя рэчы з'яднананы паводле прынцыпу сучаснасці, крэатыўнасці мыслення іх аўтараў. І няма мяжы паміж намі і гасцямі, бо шмат агульнага ў творчасці. І мы ўжо не перажываем, як некалі, эйфарыю з нагоды замежнай выстаўкі. Такія выстаўкі, як і сумесныя міжнародныя праекты, — цяпер трывалае практыка ў беларускім мастацкім жыцці, бо мы інтэграваныя ў еўрапейскі працэс".

Цырымонія адкрыцця гэтай выстаўкі завяршылася таксама нечакана. Флейтыст з італьянскага горада Перуджы Андраэ Чакаморы, які ў той дзень правёў майстар-клас для студэнтаў БДУКІМ, агледзеўшы экспазіцыю, заўважыў: "Гэта асаблівая нагода, калі мы можам злучыць выяўленчае мастацтва і музыку. Я запрашаю гледачоў у падарожжа па мастацкім свеце: буду імправізаваць, натхняючыся работамі Самуэле". Музыкант кроць на пятырычы. Спыніўся ля аб'ектаў і пунсовага тэкстыла — і зачула пачуццёвае капіталіста: ля белага "квадрата" панюх флейты выбухнуў джазавым ітананцыяем, імпульсіўным авангарднымі рытмамі. А потым пачуць мацяў, сутунны стылю барока...

Святлана БЕРАСЦЕНЬ

На здымках: італьянскі музыкант Андраэ Чакаморы; творы Самуэле Вентані; ля работ Дзяніса Барсукова.

Фота Віктара Кавалёва